

„EDINOST“

Izhaja dvakrat na teden, vsako sredo in soboto ob 1. uri popoldne.

„Edinost“ stane:

za vse leto gl. 6.—; izven Avst. 9.— gl.
za polu leta „ 3.—; „ 4.50
za četrt leta „ 1.50; „ 2.25

Posamične številke se dobivajo v prodajalnicah tobaka v Trstu po 5 nov., v Gorici in v Ajdovščini po 6 nov.

Na naročbo brez priložene naročnine se upravnništvo ne osira.

EDINOST

Oglaš in oznanila se račune po 8 nov vrnica v petitu; za naslove z debelimi črkami se plačuje prostor, kolikor bi ga obseglo navadnih vrstic.

Poslana, javne zahvale, osmrtnice itd. se račune po pogodbi.

Vsi dopisi se pošiljajo uredništvu Piazza Caserma št. 2. Vsako pismo mora biti frankovano, ker nefrankovana se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in inserate prejema upravnništvo Piazza Caserma št. 2. Odprte reklamacije o proste poštnine.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

»V edinost je moč«.

Vabilo na naročbo.

Ob začetku tretjega četrtletja vabimo svoje naročnike, da pravočasno ponovno svojo naročbo in da skušajo nam pridobiti novih naročnikov. Časi so resni, in napočila je doba, ko narod slovenski krvavo potrebuje neodvisnih glasil, zahtevajočih prava naša, ne oziraje se ne na desno ne na levo. Nam je resna volja, pri katerih-si-bodi odnosajih brezobzirno zagovarjati narodni naš interes, a v tem boji trebamo duševne in gmotne podpore naroda. Kdor se torej strinja z našimi načeli, stopi hitro v naš krog.

Cena listu je:

za vse leto . gl. 6.—
za polu leta „ 3.—
za četrt leta „ 1.50

Uredništvo in upravnništvo.

Naša narodna organizacija.

V sredo smo bili v Divači. Zbralo se je v prijaznem tem selu lepo število rodoljubov iz Trsta in z drugih strani.

Veseli smo bili, oddahnili smo se nekako, videči, da smo svoji mejsvojimi. Prsa so se nam širila, kajti dihali smo neokuženo, čisto, slovensko atmosfero. Angelj miru in sprave plaval je nad nami; duh spravljivosti in mejsebojne ljubezni obvejal je nas vseh.

Pri veselici v Divači čuli smo razne akorde, a vsi so se lepo vezali v harmonično skupino žarkega rodoljublja: ljubezni do slovenskega rodu, ljubezni do napredka in narodne svobode. Da: uprav to je bilo značilno pri veselici v Divači, da so se skoro vsi govorniki bavili z jednim in istim predmetom — z nujno potrebo, da smo složni mejseboj.

Pregovor pravi, da sila in nevarnost učita človeka moliti. Nas Primorske Slovence pa sta trd boj, ki ga moramo biti z nasprotnimi elementi, in pa nevarnost, preteča naši narodni ekzistenciji, poučila z neizprosno logiko, da se moramo ljubiti mejseboj.

Morda še pri nobeni priliki ni prodrlo tako elementarno silo na površje spoznanje, da narodna društva Tržaška trebajo mejsebojnih vezi, da morejo uspešno vršiti nalogo svojo, namenjeno jim pa njih osnovateljih.

Zelo različna so naša društva po svojih pravilih, po svojih namenih in po svoji sestavi. A vzlic temu zahteva korist naša kategorično, da nam je vsem jedno in isto vodilno načelo: napor vseh naših društev meriti morajo le na to, da se živeli naš krepki od dneva do dneva duševno in gmotno. To je naš veliki cilj. Ne treba, da hodimo vsi po jedni in isti poti, a to treba absolutno, da korakamo vsi jednemu in istemu cilju nasproti. Ako pa posamičniki hočejo delovati za jeden in isti cilj, treba jim nepretrznega sporazumljenja, da morejo pospeševati — sicer vsak po svoje — skupne smotre. Takó bodi mejnarodni društvi Tržaškimi. Vsako delaj v svoji stroki — po svoje; toda za skupni cilj po skupnem načrtu. Delovanje za skupni cilj in po skupnem načrtu pa zahteva, da so društva naša v nekakem kontaktu mejseboj. To treba absolutno. In uprav zato širila so se nam v Divači prsa same radosti, videčim, da je začelo prodirati blagodejno to spoznanje. Vse tržaške Slovence mora prešiniti zavest prevelike važnosti naših društev, a tudi spoznanje, da morajo biti ta društva v nekaki zvezi mejseboj.

V tem pogledu spregovoril je v Divači g. dr. Gregorin markantne, zlate besede. „Za slomba naša tiči v or-

ganizaciji naših društev!“ Veleccenjenjeni starosta „Trž. Sokola“ podal nam je tu jedino pravo direktivo in mi smo mu od srca hvaležni na njega tem vzkliku: naglašal je, kar je bilo že od nekaj tudi naše prepričanje. Izvestno pa ni mislil gospod doktor se svojim vzklikom le na notranjo organizacijo vsacega posamičnega društva, ampak tudi na primerno organizacijo vseh društev mejseboj.

To spoznanje jelo se je probujati in probujenje tega spoznanja bilo je signatura veselice v Divači. V Divači prepovedovali so zastopniki posamičnih društev evangelij svete, bratske ljubezni. Ta evangelij je naša rešitev, v tem evangeliju izražena je garancija naše bodočnosti. Kdor je veren rodoljub, ravnaj se po tem nauku!

Da smo se toli veselili pojavov pri nedeljski veselici v Divači, imeli pa smo svoj poseben vzrok. V Divači še le odvalil se nam je kamen od srca, iznebili smo se moreče skrbi.

Večina Tržaških Slovencev niti še ne slutí, kaj se godi za kulisami; niti ne slutí da v trenutku, ko razsodni in vneti rodoljube svetim ognjem naglašajo potrebo in važnost tesne organizacije naših društev, da so v istem trenutku zastavile slovenske roke sekuro, da bi rušile to organizacijo, da bi jej izpodkopale življenja korenike. Motivi herostratskemu temu početju so nam predobro znani in postaviti je hočemo na sramotni oder, ako dotičniki ne opuste od svoje nakane, zavajati našega poštenega delavca v tabore, iz katerih ni več rešitve in vrnitve k narodnemu življenju. Gospoda si sicer ne upajo še prav v javnost, pač pa delajo intenzivno po konventiklih. Sreča naša, da smo jih zasledili pravočasno.

Slovenski podporni društvi so jim v prvi vrsti na poti; seveda: tu so

široke mase, tu treba begati in razdvajati, da bodo mogli mirno spati „prijatelji“ naši. Najžalostneje pri tem pa je to, da tudi za take podle, grde in nerodoljubne namene mora služiti v pretvezo sveti pojem konservatizma: da se hoče zlorabljeni katolicizem v protinárodne namene. Koliko žrtev, koliko truda, koliko dela je trebalo, da sti se vtrdili naši podporni društvi ter vspeli do sedanjega razvitka. Ti podporni društvi zadoščati našemu delavskemu stanu popolnoma — in to v gmotnem, kakor duševnem pogledu. Za organizacijo našega delavskega stanu je preskrbljeno; trebalo bi le, da se popolni na sedanji podlagi. V čem ste se pregrešili ti društvi? Kateri je vzrok, da nekaterniki vabijo naše delavce iz narodnega kroga v puščave národnega indiferentizma? Komu na ljubo naj bi se to zgodilo? Kje je gonilni motor naporom za osovitev nekakega mejnarodnega delavskega katoliškega podpornega društva? Komu na korist naj bi se osnovalo tako društvo? Različna so ta uprašanja, a mi bi že danes lahko odgovorili nanje. Toda za danes bódi dovolj to svarilo; morda se dotičniki vendar izmodre ter ostavijo napore, koji ne morejo koristiti katoliški, pač pa škodovati národnim stvari.

Delavci! ne dajte se motiti od nikogar, nikari sesti na limanice! „Mejnarnodno“ društvo hočejo osnovati, tako pravijo; mi pa imamo uprav v Trstu izglede dovolj, kake pravice uživa naš jezik — o gojitvi národne zavesti niti ne govorimo — v takih „mejnarnodnih“ društvih — če tudi so večina članov Slovence! Ne mislite, da so v takem „mejnarnodnem“ društvu posadili naš jezik v kak kot — in tudi to ne bi bilo posebno častno — ampak kar na ulico so ga pehnili, tako, da bi moral revše okolo tavati kot zapuščena sirota in slednjič poginiti, da ne najde nekoliko zavetja tam, kjer bi

PODLISTEK.

Spomini

na znamenite možé slovenske.

Čital *Vatroslav Holz*

v Čitalnici Tržaški dne 9. aprila 1892.

(Dalje)

Prvi je sledil umeteljniškemu očetu v prerano skopani grob, predno je preteklo pet let, najstarejši njega sin:

Šubice Janez.

Ž njim sva se osebnó spoznala spomladi l. 1884. Na poti skoz Poljane zasačil me je nagajivi aprilski dež, da sem moral ondu vedriti cele tri dni. Zatekel sem se v zavetno gostilno „Pri Vidmarji“ in tu me dobí naš umetnik. Povabi me na svoj dom, kjer je takrat izdeloval sliko sv. Antona Padovanskega, katero je oče Šubice podaril kapucinskemu samostanu v Škofjiloki. Pa očetom kapucincem je bila slika bojda — „preposvetna“ in na umetnikovo zahtevanje so mu jo zopet vrnili. In zdaj, kakor čujem, visí taista v frančiškanski cerkvi v Ljubljani nekje za oltarjem...

Z Janezom Šubicem sem preživel takrat v Poljanah blažene ure ter se navžil v njegovi družbi navduševalnih estetiških slastij. Občeval sem dotlej sicer že

četrt stoletja, t. j. od l. 1860. z različnimi umetniki: slikarji, kiparji in glasbeniki; ali dotičniki so bili večinoma zgolj inorodci, bodisi Nemci ali Italijani, da sem moral govoriti z njimi le v tujem jeziku; tu pa sem našel naposled pristnega domačega umetnika, s katerim sem se mogel razgovarjati ob omiljenem mi predmetu; o slikarstvu, neposredno v materinščini. Morete si misliti, da je to oživel v meni iznova vse moje sanje in spomine o poetičnem življenji svobodoljubnih umetnikov, med katerimi sem prebil najstarejše dni svoje mladosti. Nasprotno pa je veselilo tudi Janeza Šubice, kakor se je sam izrazil, da je imel s komur pomenkovati se tu med domačini o svoji umetnosti, o kateri je doslej razpravljaj tudi ponajveč le s tujci. Posebno se je vžradostil, ko sem ga tekom najinega razgovora poprosil za životopisne podatke njegove, kakor tudi za one iz umeteljniškega življenja in delovanja njegovega očeta in mlajšega brata Jurija, češ, da bi rad napisal o tem nekoliko vrat v svojih potopisih, ako mi dovolí.

„Kaj dovolim — še prosim Vas, da to storite!“ vzkliknil je živahno vrli umetnik, ponudivši mi sedež ob slikarskem svojem stojalu. „Glejte, prijatelj!“ na-

daljeval je z razvneto zgovornostjo. „Saj tega baš pogrešamo v Slovenih, namreč zanimanja za lepe umetnosti. Pri nas pleše, rekel bi, malodane vse zgolj okrog tistega papirnatega teleta, kateremu pravijo: „politika“, dočim se za umetnost in za njene proizvode ne zmeni nobeden človek! Tu bi baš naši pisatelji, zlasti pa vi feljtonisti in potopisci mogli mnogo koristiti za probujenje umeteljniškega čuta in pogleda, kakor to delajo dotični pisci drugih narodov!“

„Dà, gospod Šubice!“ pritrdim mu jaz. „Dalo bi se mnogo storiti v tem pogledu. Ali kakor ste rekli: tista nesrečna politika — ne samo, da prouzročuje med nami tolikanj nepotrebne združbe in svaje, temveč ona je tudi kaj zapeljiva Sirena, ki nam pogubi toliko pisateljskih talentov. Jedra se prikaže n. pr. na slovstvenem polju ta ali oni za pesniške uzore navdihnen mladenič, hajdi z njim v zborniško areno, kjer se mu potem ob duhomornih strankarskih prepirih zaduši vsako leposlovno čuvstvo. In ako tu in tam kakšen posamičnik ostane veren svojim prvotnim idealom, razpostavljen je glupim dovtipnežem kot fantazem in nepraktičen sanjalec. In kar nas je naposled jednodnevnih podlistkarjev in potopisnih tekačev, upreženi

smo zopet več ali manje vsi v jarem kruhoborskih skrbi, ki so itak smrt vsakršnemu pesniškemu poletu... Nego vi umetniki sami mogli bi najbolje pospeševati probujenje in razvoj estetiških čutil v ljudstvu“, rekel sem konečno, da krenem z govorom v drugo tir. „Poglejte okrog po domovini, kakó je lepa in slikovita, da se človeku potujočemu po njej, doždeva, da se izprehaja po kakšnej galeriji pokrajinskih slik. Ko bi se vsa ta pokrajinska slikovitost slovenskega ozemlja pred očila našim ljudem v umetnih posnetkih slikarskih, odvrnil bi se jim sčasoma pogled od pritlikavih malikov političnih na božanstveno veličastnost prirode, ob kateri bi se jim vzbudila oblažujoča estetiška čuvstva in z njimi ljubezen do „lepe naše domovine...“

„Prijatelj, vi govorite kaj poetiški!“ prestrže mi besedo tu naš slikar. „Ali kaj koristi! Tudi mi umetniki smo — kruhoborci, in se moramo obračati po vetru! Ne mislite, da ne vidim očarujoče slikovitosti slovenske zemlje, saj bi drugač ne zaslužil imena: slikar! Ali, prosim vas: kdo bi dan danes kupoval dragocene ročne posnetke pokrajinskih slik, zlasti na Slovenskem, ko imate na vsakem oglu vse polno fotografskih prizorov iz vseh pre-

hoteli sedaj rušiti „prijatelji“ naši neslovenske in slovenske krvi.

V očigled tem zlobnim nakanam je vseh rodoljubov tem večja dolžnost, utisniti si v spomin zlate besede, govorjene v Divači: da zasloba naša je v organizaciji naših društev. Branimo to organizacijo proti očitnim napadom očitnih drugorodnih nasprotnikov, še bolj pa proti zavrtnim napadom zapeljanih rojakov naših!

DOPISI.

Iz Spodnje okolice koncem junija 1892.

[Izv. dop.] — Iz Ljubljane, to je glavnega mesta one dežele, kjer bi morali mi vedno in v vsakem obziru ukazovati, došla nam je minole dni vendar-le vesela vest: trgi in ulice imenovane naše stolice dobe edino-le slovenske napise, a sedanji slovensko-nemški se odstranijo. To je popolnoma prav, in veseliti mora vsakega poštenega rodoljuba, da je začela kazati Ljubljana odločnejše — narodno lice. — Mi, tu ob skrajni meji živeči Slovenci se nismo prevelikim veseljem ozirali v „našo Ljubljano“; zdela se nam je stolica ta še vse premalo narodna, premalo odločna. Na raznih kavarnah in gostilnah ter raznih prodajalnicah nahajajo se edino-le nemški napisi, „narodna“ naša gospoda govori med seboj prerada v nemškem jeziku, kakor bi se uprav strmovala slovenščina!

Sodba ta ni preostra, in žeteli je pač, da se slednjič s prekrstom Ljubljanskih ulic in trgov prekrsti deloma nemško se kazajoča Ljubljana v popolno slovensko, istinito našo Ljubljano!

Naši bratje v Kranjski so še vedno prepustljivi, premehkočutni nasproti nemškemu in nemškemu življu. — Kako treba delovati zares „narodno“, kažejo nam bratje naši po Istri. Opazujoči narodni boj po Istri, vemo kaj je moral vse prebiti narod, predno si je mogel izbrati svojimi poslanci lastne moze, moze, ki so vredni zastopati borni svoj narod v deželni zboru! — Delovanje teh deželnih poslancev nam je lep vzgled, kako moramo delovati „narodno“ v pravem pomenu besede, kako treba trgati nasprotniku kos za kosom naše zemlje iz njega pesti!

No, in uprav vsled tega vrlega delovanja istrskih naših dež. poslancev nastajajo nam uprašanja o razmerah v deželni zboru, odnosno deželni odboru Kranjskem. Naši slovenski poslanci kažejo se tu v vsakem obziru prekrotke ovčice, z Nemci bi hoteli ti ljudje postopati več nego bratski, dočim menda znajo, kako se godi Štajerskim in Koroškim Slovencem! — Čudili smo se mi pred časom — re-

delov svetá in barvotisnih reprodukcij vseh najslavnejših slik. In ker tu domá ni zasluzka za nas, moramo iti tudi mi slikarji po svetu s trebuhom za kruhom med tuje, imovitejše narode. Sicer pa specialno izdelovanje pokrajinskih slik ni moja stroka, temveč jaz sem si izbral za predmet: zgodovinsko-dekorativno slikarstvo!

In na to mi je umetnik opisaval prvotni početek in naravni razvoj nagnjenja in sposobnosti za omenjeni oddelek slikarske umetnosti v njegovi rodbini. Pri-povedal mi je najpoprej o svojem očetu: kakó da se je on, na temelji primitivnih navodil dedovih, uril in vežbal sam v cerkvenem slikarstvu in podobarstvu ter potem poučeval v istih strokah njega in brata Jurija, kakor tudi ostale tri mlajše svoje sinove. Tù se mi je odprl predra-žesten retropektiven pogled v življenje te izredne umeteljniške obitelji doli do tretjega pokolenja, kako se je namreč v njej razvijala ljubezen do lepih umetnostij od deda-samouka do akademiški naobra-ženih vnukov njegovih, katera sta slavo imena Šubičevega razglasila daleč na okrog po širnem svetu.

(Dalje prih.)

cimo ob priliki zadnjih volitev v državni zbor — bratom na Kranjskem, kako re-jejo dopuščati, da v velikem posestvu vo-lijo „Nemci“ oba poslance, a naši nimajo niti toliko poguma, da bi postavili proti-kandidata.

Mi Slovenci smo vedno prekrotki. Mi bi se radi včasih pobahali z našo Kranj-sko, češ, vsaj v tej-le deželi smo mi go-spodarji, tu je slovenski jezik gospod! A menenje moje je, da dokler bodo zastopali Nemci veleposestvo te „uzorne naše de-žele“ v deželni in državni zboru, in dokler si ne priborimo tudi te trdnjave, ne smemo se preveč veseliti svojega go-spodstva v Kranjski.

Nedavno je prinesla „Edinost“ čudno vest iz Skednja. Tej vesti se ni bilo ču-diti, kajti dotični gospod je poznan kot udan služabnik vrlih magistratnih gospo-dov. No, „Edinost“ pa je v dotičnem po-ročilu še vse premalo povedala. Molčati pa v enakem obziru zdi se mi popolnoma greh! — Vrlim narodnim deklicam, katere so nabrale za trak z napisom „Sveti Lov-rene prosi Boga za nas“, odgovoril je dotični gospod, da so mu morale rajši pri-nesti nabrani denar, češ, da bi bil že on sam preskrbel za stvar kakor bi bilo treba. Gledé slovenskega napisa na traku omenil je, „da so minuli stari časi“, da tukaj ni smeti več tako počenjati, to naj bi veljalo tam v Bosni!

Vrta narodna Škedenjska dekleta bila so kar osupnjena po tem odgovoru. Odlo-čen odgovor jedne izmed teh vrlih Ške-denjskih deklet poučiti je moral gospoda, kaj utegne roditi enako njegovo neumestno počenjanje!

Čuje se, da je gospod tako ravnal največ vsled prigovarjanja kake sedanje „moderne gospice ali gospe“, ki je pa še do pred malo leti nosila domačo narodno obleko, podeč po vasi „uhljata živinčeta!“ — Vse to sem poizvedel od najverodo-stojnejše strani in poročalo se mi je tudi, da je vsa Škedenjska vas razburjena vsled enacega počenjaja.

Tako postopanje škoduje tudi ver-skemu ugledu, in vsled tega bi opozarjali na to prečastiti ordinarijat.

Doznalo se je tudi, da kompetentni krogi vse preveč poslušajo nekatere, od drugod v Škedenj došle ljudi, kateri si so tam opomogli, a so sedaj najstrastnejši la-honi. V cerkev pa prihajajo ponajveč tri-krat na leto. In takim ljudem na ljubo naj bi prezirali stare cerkvene običaje in želje celokupnega vernega domačega ljudstva!

Zato bi pa prav lepo prosili te kroge, naj nikar ne vzbujajo nejevolje mej svo-jimi vernimi, na željo par strastnih laho-nov, ali kake Škedenjske renegatinje! „X.“

Iz Kozine, meseca junija 1892. (Iz moje popotne torbice.) (Konec.) Gosp. urednik, zašel sem. Zabil sem sko-raj, da mi je posla z Vami. Zamislil sem se, in že sem menil, da sem pred onimi slovenskimi stariši, da otresem nad njimi v Kozini nabrani prah; a dovolj zgodaj sem se „zbrhljal“, da nisem povedal vsega. Tedaj, prosim še malo posluha.

Kakor sem že omenil, poslušal sem te slavne izletnike še nekoliko, potem sem pa zlezal iz svojega kota, vrgel še zadnji pogled na oni kraj, ko mi ubóčeta v oči „Gasthaus Bierdepot“. (Vse to za slo-ven-ske kupce) in slednjič mahnil jo v Herpelje. Tam sem se nekaj oddahnil in preskrbel, da ne umrjem lakoti in žeje in krog petih popoldne vbrišem jo na postajo, da se odtegnem temu vsaj danes nezdravemu zraku, da jo pihnem domov. Prišedši na postajo poprosim g. kasirja prav ponižno listeka, a revež ni me razu-mel. Skoraj vstrašim se, ko mi odgovori „Bos boles i feráte net“. Počesal sem se za ušesi in pomagal si do listeka s ptuj-ščino, kakor sem vedel in znal; kaj ho-čete, da naredim? naj ostanem še dalje v tem kraju? Vsaj danes ne, ko bi me pri-bil. Tedaj, vidite, gosp. urednik, mi vse

na svetu tako, kakor bi moralo biti. Pre-zgodaj ste se pobahali z Vašo slovenščino pri c. kr. drž. železnici v Istri. Obljube, prazne obljube in čisto nič drugega. Tedaj vidite, gosp. urednik, tudi tukaj je smola za me danes. Ko odidem — prevaran tudi tukaj — od blagajne, se srečam zopet z onimi izletniki iz Skednja. In glej, kakor bi ravno meni godli, ali hoteli voditi me za nos, zasvira slavna godba naš slovenski „Naprej“!

O ti vbogi, ti pokvarjeni rod! O, ti dvakrat pobeljeni grob!

Gosp. urednik! Verujte mi, še nikoli mi ni zvenel slovenski „Naprej“ tako hudo, tako sarkastično na ušesa, kakor danes. Zakaj pa? porečeste. Gosp. urednik! Ne vidite-li ironije, britke ironije v tem ne-dolžnem, morda edinem, od te godbe da-nes zasviranem komadu? Ne videte-li, kako se Vam vsak posebej smeje v obraz, meneč: no revče, sedaj si pa tudi ti lahko z nami zadovoljen. Naj pride takemu mu-zikantu kak „nobel“, ali še tega ni treba, le poznan lahonček v tem trenutku pred oči in odtrgal Vam bo rog ali trompeto, kar že ima, od ust in obrnil se v stran, kakor bi on ne bil pomagal pri sloven-skem oglasju; sram ga je. — Rudečica me je oblila, ko sem slišal besede: „Mati mi je očetnjava — hajdmo, hajdmo za njo v boj!“ Rudečica me je oblila, pravim, in najrajši bi s Simsonovo močjo pograbil prvega in z njim otepel vse druge. A je ni bilo in tako sem zlezal, zelen od jeze in sramote, ter meneč, da vse kaže na-me, v prvi voz in zaloputnil vrata za seboj. Hudo mi je bilo!

Gosp. urednik! sedaj pa roko sem, in pregaziva skupaj še enkrat vse moje denašnje dogodke; potem pa vzdihnite tudi Vi z menoj in Horacijem „O cives, cives, quaerenda pecunia primum est: virtus post nummos!“ (ep. I v 53) — saj slovenski denar tako nič ne velja! — — —

Gosp. urednik! Danes, menim, bilo bi dovolj. Drugikrat povem Vam še kaj; torbe tako nisem še spraznil. Tedaj, ako Vam bode ljubo*), videva se še kedaj, če že tega ne spravite v Vaš nesrečni koš. Tedaj na svidenje.

ibi ubi 22/6/92.

Klač.

Različne vesti.

Njegovo veličanstvo vrnilo se je iz Brna na Dunaj dne 30. p. m. ob 9½ ure zvečer. Na Dunaju so priredili vračajočemu se vladarju navdušene ovacije.

Poroka. Dne 22. pr. m. se je poročil na Dunaju gosp. Aleksander Ma-horčič, posestnik iz Matavuna, z gospo Marijo Ano Ludwig, roj. Dobro-volny, hišno posestnico na Dunaju. Čestitamo!

Iz državnega zbora. Odsek za urav-navo valute je dovršil svoje delo: vprejel je vseh 6 postavnih načrtov. V seji dne 30. junija je izjavil poslanec Steinwender, da bode nemška nacionalna stran-ka iz političkih razlogov glasovala pro-ti postavi. Istega dne bila je na večer po-slednja seja tega odseka. K tej seji niso došli vsi poslanci združene nemške levice. Poročevalcem o preosnovi va-lute je izvoljen Poljak Szoepanowski.

Postopanje članov nemške levice kaže, da se gospoda še niso pomirili radi „kon-cesij“, podeljenih Slovencem. „Neue Fr. Presse“ žuga Taffe-u, da se utegne drž-ava pretesti politički in gospodarski, ako ne ugoti „skromnim“ zahtevam Nemcev. O da: skromnost Nemcev je že davno znana! Grof Taffe se pa menda ne bode splašil, kajti abstinenca levicarjev v va-lutnem odseku je zgolj komedija in ni dvomiti, da ne bi levica slednjič glaso-vala za uravnavo valute. Vsaj ta uravnava je nje lastno maslo. In kako je to hinavstvo: popred so kričali na vso sapo, da je urav-

*) Prosimo, prosimo!

Op. ured.

nava valute državna potreba, sedaj pa bi jo hoteli strmoglaviti zgolj zato, ker je — g. A b r a m postal referent v pravosodnem ministerstvu. To vam je „državna stranka“, da jej ni para!

To ga znači! Poroča se nam iz povsem verodostojnega vira o piramidalnem izreku nekega gospoda poslance, okoli katerega se suče vsa državnozborska delegacija slovenska — o izreku, da bi bilo bolje da je bil v Istri izvoljen dr. Vergottini mesto dr. Laginja. Zdaj pa veste, vi istrski junaki, čemu ste se borili tolikim pogumom, čemu ste po-stavljali v nevarnost celó svoje življenje in svoj život. Zagrešili ste se prav za prav, kajti izvolili ste moža z neizbris-ljivim madežem: moža se svojo gla-vo, zmožno samostojno misliti. Kako malenkostni so vendar včasih ljudje: rajše bi imeli neizprosne nasprotnika, nego brata, ki ima tu pa tam svoje lastne misli. Dobri genius naroda sloven-skega, zakri si le svoj obraz!

V proslavo imenana posl. Spintčica priredili so hrvatski dijaki na Dunaji sijaj-en komers. Komersa so se udeležili tudi ruski, slovenski in češki dijaki.

Izlet „Slovenske Čitalnice“ v Divačo obnesel se je tako, da se bolje ni mogel. Ob 2 uri 30 minut popoldne odpeljalo se je nad 100 izletnikov iz vseh slojev slo-venstva tržaškega. Vzlic tropiški vročini in neznosni soparici po železniških vozeh, razlegali so se vendar radostni vskliki na vsej poti in pesem se je vrstila za pesnijo. V Herpeljah so se nam pridružili nekateri rodoljubje isterski, koje smo pozdravili iskrenim veseljem. Izstopivše v Divači pozdravil je izletnike tamošnji župan, g. O b e r s n e l, a zahvalil se mu je pred-sednik „Čitalnice“, g. A n t o n T r u d e n. Odpevši na peronu „Liepa naša domovina“, odšli smo skupno v vas — na vrt g. Ma-ganje, kjer smo se združili z onimi izlet-niki, ki so že zjutraj odšli v Senožeče. Ti poslednji so kaj hvalili izborno po-strežbo v gostilni Mušičevi v Seno-žečah.

Raz hiš v Divači so vihrale zastave, raz cerkveni zvonik plapolali sticesarska in narodna.

Vhod v vrt g. Maganje bil je okrašen prav ukusno; nad vhodom pa sta nas po-zdravljala napisa: „Dobro došli!“ in „Na z d a r!“ O vrtu, odičenem zastavami, smemo reči mirno vestjo, da je bil to kraj za naš namen, da si primernejšega nismo ni mislili ni želili. „Prosta zabava“ bila je zelo animirana, na čemur gre zahvala pevcem „Slovenskega pevskega društva“ in vrlim tamburašem „Trž. Sokola“. Tamburaši in pevci vršili so svoje naloge posebnim veseljem, osobito se je odlikoval g. J. pl. M a s n e c se samospvom v prekrasni „Naši Zvezdi“. Seveda se je tudi „govorilo“. Prvi je zahvalil g. predsednik Čitalnice vse izletnike in potem še posebej „Slovensko pevske društvo“ in tamburaše na blago-hotnem sodelovanju. Odgovarjala sta mu g. prof. dr. G l a s e r v ime „Slovenskega pevskega društva“ in dr. Gustav G r e g o r i n v ime „Trž. Sokola“.

Poslednja govornika sta naglašala nujno potrebo skupnega delovanja in vzajemnosti. Na zahvalo g. Trudna občanom Divaškim odgovoril je gospod nadučitelj B a n o izrekajoč veliko veselje, da smo si izbrali uprav Divačo za ta izlet. Gosp. prof. G l a s e r je napil središču „Slove-nije“, mestu Ljubljanskemu, a za-hvalil se mu je g. dr. M a j a r o n divnim govorom, proslavljajoč blago vzajemnost, ki družji in veže vse Tržaške Slovence. G. dr. P r e t n e r se je poklonil županstvu Divaškemu, vsem občanom in slednjič neumorno delujočemu g. K. (Glede tega gospoda smo pa v veliki zadregi, ker ne vemo: naj bi ga li vvrstili mej Tržačane ali Divačane). Poslednji se je zahvalil na napitnici g. Pretnerja zabelivši svoj govor (mož ostane izvestno „večni humorist“) z jako umestnimi dovtipi.

Proslavil vrlino narodnega ženstva Tržaškega izvršil je mal salto mortale do najnaravnostnejšega zaključka, da tako odlična slovenska družba vendar ne sme pozabiti krasne naše družbe sv. Cirila in Metoda. Ta argument je izdal: gospodini Kobalova in Sušanova nabrali sti kar v hipu lepo svoto 40 gld. 1 kr. S tem lepim činom zavržili smo lepo slavnost na vrtu Maganjeve gostilne. Pripomniti bi še bilo, da smo videli goste iz Ljubljane, Sežane, Podgrada, Pulja, Loke, Savinjske doline itd., ter da je bila postrežba dobra in cene povsem primerne. Pomudivši se še nekoliko v gostilni gosp. Oberanela podali smo se na kolodvor. Mejburnimi pozdravi domačinov in pri bengališkem svitu ostavili smo prijazno slovensko Divačo.

Našim trgovcem v južnih pokrajinah v blagohotno uvažanje. Često čitamo pri tožbe proti našim trgovcem, češ, da zane-marjajo v svojem poslovanju hrvatski ali slovenski jezik, ter se rajše poslužujejo italijanskega ali nemškega.

Kje tiči vzrok temu indiferentizmu? Jedni trde, da so trgovci naši vzgojeni v tujem jeziku ter da se ne morejo osloboditi tuje navlake; drugi pravijo zopet, da večina izmed njih nimajo pravega narodnega ponosa, da bi se mogli postaviti na čisto narodno stališče. Žalostno je jedno in drugo.

Ti trgovci imajo veliko posla z raznimi tržakami tržaškimi. Pri tem se pa poslužujejo le nemškega ali italijanskega jezika, vzlic istini, da imamo tu v Trstu mnogo odličnih slovanskih trgovcev. Tudi nekatere laške in nemške tržake imajo nalašč hrvatske in slovenske korespondente, ali ti nimajo skoro nič posla s hrvatskim in slovenskim dopisovanjem. Človeka pokrije rudočica, ko mora čuti od ptujcev očitaje: „Čemu bi trosil za slovenske ali hrvatske uradnike, ko ne dobivam ni hrvatskih, ni slovenskih pisem; izhajam prav dobro z nemškimi ali italijanskimi uradniki!“

Ali ni to sramotno za vas, slovenski trgovci, sramotno za ves slovenski narod? Kje je vaša zavost, kje narodni ponos? Vrzite vendar od sebe ta nesrečni narodni indiferentizem, kar se dostaje našega jezika! S tem bodete koristili narodnemu ugledu našemu, zajedno pa otvorite mlademu trgovinskemu naraščanju pot do služeb in bodoče sreče. Klicali bodo naše ljudi v službe, ker jih bodo potrebovali. Ko se ti mladeniči seznanijo s produktivnimi posli trgovinskimi, postanejo lahko lastni gospodarji, valed česar jim bode mogoče koristiti narodnemu blagostanju.

Iz Trsta se nam piše: Govoril sem te dni z nekim strokovnjakom v šolskih zadevah. Dotaknila sva se tudi zadeve slovenske osnovne šole v Trstu. Na opombo mojo, da se magistrat vedno izgovarja na slovenske šole po okolici — osobito pa, kar se dostaje proslavljeno pri sv. Jakobu, na šolo v Škedenju —, pripomnil je dotični gospod, da so slovenski razredi v Škedenju prenapolnjeni že po domačih otrocih. Tako je n. pr. v I. razredu nad 100 otrok. Kam naj bi dejali še mestne otroke, ako niti domači nimajo dovolj prostora. Vredno je omenjati, da se je dotični strokovnjak izrazil jako nepovoljno o uredbi slovenskih šol po spodnji okolici. Obsojal je talijanske oddelke kot nepotrebne, ker se žujimi ne doseza družega, nego to, da se otroci ne priučijo ni jednemu ni drugemu jeziku.

Za družbo sv. Cirila in Metoda je daroval gorp. Ivan Viličić iz Zagreba 2 gld.

Za Cirilo-Metodijski dar nabira se prav pridno v Trstu. Nadajamo se, da tudi dežela ne zaostane.

Loka ali Predil? Moj tržaškimi mestnim zastopom in trgovinsko zbornico vnel se je hud boj v zadevi železniške zveze Trsta z notranjimi deželami. Mestni zastop-

je za Loko-Divačo, dočim se je trgovinska zbornica nedavno izrekla za Ture na zapad. Tržaški listi, stoječi na strani mestnega zastopa, očitajo trg. zbornici, da izpodkopa je se svojimi neumestnimi sklepi ugled občine. „Cittadino“ označuje po vsej pravici kot veliko sramoto, da merodavne korporacije po tolikoletnem prepiru ne vedo, kaj hočejo v vprašanju, ki je postalo za Trst pereče, vitalno. „Kako hočete zahtevati od vlade — vsklika „Cittadino“ — da kaj stori, ko niti sami ne veste, kaj hočete“.

Tako je tudi res. Trgovina v Trstu propada, trdka za trdko umika se s tržišča, tako, da se je bati hudega poloma, ako ne pride pomoč kmalu, prav kmalu. Tako pomoč nam more dati po občeji sodbi le primerna železniška zveza z notranjimi deželami. A mi trebamo pomoči precej, brez odloga; za to pa je obsojati ta mejsebojni boj in bi bilo najumestneje složno se potezati za tisto progo, glede katere je več upanja, da se izvrši.

Z Dunaja se nam piše: Grdo vreme je, kaj pa nama je početi, prijatelj? Veš kaj — odgovori mi tržaški moj kolega — idiva v čitalnico, kjer lahko čitava razne slovenske liste, ki nam poročajo o naši domovini. Dobro! Ker sva Primorca, zanima nas v prvi vrsti „Edinost“. Vselej sem z veseljem prijel v roke ta dragi mi list in vselej najprej pogledal, kaj je med „domačimi stvarmi“. To človeka na tujem bolj zanima, nego politika, ki jo tirajo, recimo slovenski poslanci v državnem zboru. Teda čitam, a ko prečitam, poberem jezno svoj klobuk ter odidem. Zakaj pa to? za to, ker me je zelo užalilo poročilo iz tržaške okolice in sicer iz prijazne Škedenjske vasi, da se je dal odre-zati na traku, kojega so kupila narodna Škedenjska dekleta, slovenski napis: „Sv. Lovrencij, prosi Boga za nas!“

Sicer pa ta ni prva protislovenska demonstracija od strani dotične škedenjske oblasti! Izvedel sem, da je cerkev škedenjska dobila krasno prižnico, darovano od ljubljanskih oo. frančiskanov. Po isti logiki morali bi vrniti prižnico, ki je došla iz središča Slovenije! — Zelo žalostno je, da v vasi, v kateri prebiva več nego 4000 pristnih Slovencev, hočejo gospodariti nekateri tuji, ki jih človek lahko na prste našteje. Ti laški tuji sovražijo in zalezujejo slovenske škedenjske poštenjake, kamor li morejo. Nekemu rodoljubu, ki je v magistratski službi, reklo se je od merodajne oblasti, da ne sme zahajati v družbo pravih Škedenjcev, češ, da oni so panslavisti! Žalostnim srcem moram tudi povedati, da drznost tamošnjih labonov presega vse meje. Pravi Slovenec niti na cesti nima miru, ker se pljuva za njim in dela razne opazke. Nekaterim tamošnjim tujcem dajajo naši ljudje veliko zaslужka, ter jim polnijo žepa z denarjem, prihranjenim s trdim slovenskim trudom. Slovenske matere! Bodite vendar enkrat pametne in ne zahajajte kupovat k tistim, ki bi v žlici vode potopili, ako bi le mogli, ves slovenski narod. Saj imate tam dosti narodnih trgovcev, ki vam postrežejo z vsem potrebnim! Spoštujte laške tujce, kakor spoštujete oni vas in vse kar je slovenskega! — Slišel sem, da hoče gosp. župnik pridobiti pevce „Vesile“, da bi zopet popevali v cerkvi. To bi ne bilo nespametno, ker bi potem prepriji jenjali. Ali bojim se, da hoče g. župnik omenjene pevce pridobiti samo iz namena, da bi se društvo „Vesile“ razšlo. To poslednje bi bila velika nesreča za tamošnje narodnjake in velika sramota za vse Škedenjce. Vesileši! Bodite pametni in oprezní; ne dajte se ujeti na limanice! Dobro in častno je, ako pojete v cerkvi, samo prelepo vaše društvo mora obstati in še naprej delovati za blagor in čast slovenskega naroda, kakor do sedaj. Premislite, da ne slovite kot dobri pevci in pravi narodnjaki samo v Trstu in okolici, ampak tudi daleč na okoli. Zatorej bodite vstrajni in skušajte, če mogoče, pridobiti še druge za sveto

vašo narodno stvar! Res je, da je slovenski narod predobro in preponižen; trpi in trpi, ali vendar to potrpljenje ne sme segati tako daleč, da bi ljudje, ki so prišli iz tujih krajev, gospodarili na vaših tleh in vas metali pod noge. Vrh tega imate že tako „predobrega“ gospodarja, ki pošilja v slovenske kraje take moše, katerih prva dolžnost je, zatirati vaše narodno čuvstvo in premili vaš slovenski materinji jezik. Želeti bi bilo, da bi vendar enkrat konec bil laškega šopiranja in zatiranja na čisto slovenski zemlji in da ne bi se neki gospodje, ki bi lahko vplivali na slovenskega kmeta, — kojih očetje so bili Slovenci in kojih priimki končujejo na —ič, ali kakor oni hočejo na —ch, — ne bratili z našimi najhujšimi sovražniki v škodo Škedenjcev in v škodo premilega nam slovenskega naroda!

Vinska carina. Znižana vinska carina za uvoz italijanskih vin v sodeh, stopi v veljavo s koncem meseca avgusta.

Slovenska šola pri sv. Jakobu praznuje dan sv. Cirila in Metoda po sledečem vsporedu: 1. Ob 8. uri sv. maša s petjem šolske mladine; potem veselica na šolskem vrtu; 2. Pesem sv. Cirila in Metoda; poje otroški zbor. 3. Življenje sv. bratov; pripoveduje Dobrila Marij, uč. IV. r. 4. „Slovenski mladini“; deklamuje Trebec Anton, uč. I. r. 5. „Angelj Varh“, pesem; poje I. in II. razred. 6. „Oj, kako lepo je v nebesih!“ Dvogovor, govorijo Švagelj Ana in Gerdol Ana II. razr. 7. Dekliška pesem, poje II. in IV. razr. 8. „Po poti“; prizor, predstavljajo Kreševič I., Nabrgoj, Zega, Škrjanec otroški vrt. 9. „Vrd“; pesem poje otroški vrt. 10. „Tvoj anglelj“; deklamuje Švagelj Elizabeta, I. razr. 11. „Vesela tovarišja“; pesem, poje II. razr. 12. „Srečo dom“; deklamuje Hvala Albert, III. razr. 13. „Vesolja dom“; pesem, poje IV. razr. 14. „Junakov grob“, deklamuje J. Vatovec, IV. razr. 15. „Hribček“; pesem, poje IV. razr. 16. „Slovenec sem“; deklamuje Ban Fran, II. razr. 17. „Župan“; deklamuje, Muha J. IV. razr. 18. „Naš zdravnik“; prizor, predstavljajo Rolih F., Velušček J. in Gombač Miha, IV. razr. 19. Cesarska himna, poje vsa mladina. — Vsi č. prijatelji naše mladine so najljubneje vabljeni, da se znanogobrojno udeležijo vesele slavnosti. **Vodstvo društvene šole pri sv. Jakobu.**

Pevsko društvo „Adrija“ v Barkovljah napravi v nedeljo dne 17. t. m. svojo veselico z jako lepim, obširnim programom, katerega priobčimo ob svojem času.

Slavjanska čitalnica v Pulji ima svoj občni zbor dne 3. julija ob 5. uri popoldne. Po zborovanju je prosta zabava.

Umrlijvost v Trstu. Od nedelje dne 19. pr. m. do vštete sobote dne 25. p. m. umrlo je v Trstu 70 oseb; 31 moških in 39 žensk.

Pri kopanju ponezarečil je infanterist Florian Vouk. Izvlekli so ga iz morja pred gradom Miramar.

Obesil se je nedavno v gozdiču pri sv. Alojziju nepoznan mož. Sedaj je dognana, da je nesrečnož identičen s 44 letnim mizarjem Antonom Pavšičem iz Vipave.

Vatvarjenje zamorcev. Prinašamo tu neko brazilijansko pripovedko, kako so se porodili zamorci. Kadar je Bog vstvaril človeka, namislil je tudi Satan vatvariti človeka ter v to rabiti nekoliko prsti kakor je videl delati Boga ter je v tem dobro vspel. Ker pa je satan črn, postane črno tudi vse, česar se on dotakne, vsled česar je naravno imel črno barvo tudi človek, katerega je on zmesil. Videč poslednje, sklenil je satan človeka očistiti ter ga je v ta namen pomočil v Jordanu, da bi ga opral. Ali koj se je voda v Jordanu umaknila in satanov vatvarjenec je ostal na suhem, zmočil si je samo podplate in roke od spodaj, radi česar imajo črni podplate in roke nekoliko bolj bele od ostalega života. Razerjen udaril je satan svojega človeka s pestjo ob nos, ki se mu je ves

skvečil. Ubožec je prosil milosti in, videč, da ta človek sam ni kriv svoje nesreče, sprevidel je satan, da je krivo ravnal z njim in iz usmiljenja ga je pobožal po laseh; ker je bila pa njegova roka prevročna, ostali so lasje zamorca kodrasti!

Slovensko ferijalno društvo „Sava“ v Ljubljani

Razglas.

Osnovni odbor novopotrjenega društva sprejema pričenši s 1. julijem t. l. člane po določbi §. 4. dr. pr. lit. b, c, d in e, ki slove:

- Ustanovnik postane, kdor plača naenkrat vsaj 10 gld. v društvene namene.
- Podpornik je vsakdo, kdor plača vsaj 2 gld. na leto v društvene namene.
- Starešine so obsolvovani slovenski visokošolci, ki plačajo vsaj 2 gld. na leto.
- Redni člani morejo biti slovenski velikošolci za časa svojih ukov in abiturijente.

Kdor želi pristopiti društvu, naj blagovoli to javiti osnovalnemu odboru do 15. julija na Dunaj pod naslovom: VIII. Wickenburggasse 12; po 15. juliju pa v Ljubljano.

Na Dunaju dne 30. junija 1892.

Osnovni odbor.

* O prispevkih rednih članov določa §. 8. c) Vsak redni član ima dolžnost, da plača na leto 1 gld. udnine, na novo vstopivši razven tega še 1 gld. vstopnine v društveno glavnico. Nadaljno doneske določa občni zbor.

Redni član, ki si hoče naročiti čepico, naj to javi z mero vred.

Zahvala.

Podpisani odbor se zahvaljuje najiskreneje: g. županu Divaškemu, na pri-srčnem pozdravu; občnom Divaškim, ki so okrasili svoje hiše; vnanjim gostom, ki so se udeležili naše veselice v Divači; „Slovenskemu pevskemu društvu“ in oddelku tamburaškega zbora „Trž. Sokola“ na blagohotnem sodelovanju; in slednjič vsem onim — osobito pa g. K. —, ki so na katerikoli način pripomogli, da je tako lepo vapel izlet naš v Divačo.

Odbor „Slovenske čitalnice“.

Domači oglasi.

Društvena krčma

Rojanskega posojilnega in konsumnega društva, poprej Pertotova, priporoča se najtopleje slavnemu občinstvu. Točijo se vedno izborna domača okoličanska vina. Cl.

Gostilna „Štoka“ staroznana pod imenom „Belladonna“, nom „Belladonna“, poleg kavarne „Fabris“, priporoča se Slovincem v mestu in na deželi. Točijo se izborna vina, istotako je kuhinja izvrstna. Cl.

Martin Krže, Piazza S. Giovanni, št. 1. trgovina z mnogovrstnim lesenim, železnim in lončnim kuhinjskim orodjem, pletenino itd. itd. Cl.

Tiskarna „Dolenc“ (narodni zavod v Trstu), Piazza della Carina št. 2, izvršuje vsakovrstna tiskarska po ugodnih cenah. Imamo na prodaj knjigo „Kmetijsko berilo“ za nadaljevalne tečaje in gospodarjem v pouk. Mehko vezana stane 45 kr., trdo vezana 65 s poštnino vred. Cl.

Anton Počkaj, na voglu ulice Ghenga in Cecilia, toči izvrstno domače žganje; v tabakarni svoji — ista hiša — pa prodaja vse navadno potrebne nemško-slovenske poštne tiskarice. Cl.

B. Modic in Grebenc, na voglu Via Nuova, opozarjata zasebnike, krčmarje in č. duhovščino na svojo zalogo porcelanskega, steklenega, lončenega in železnega blaga, podob in kipov v okrašenju grobnih spomenikov. Cl.

Gostilna „Alla Croce di Malta“ Via Valdirivo št. 19 (poleg Piazza della Zonta) priporoča se najtopleje tržaškimi Slovincem in na deželi. Toči izvrstna vina in prirejuje jako okusna jedila. Za obilni obisk prosi gostilničar Covacich.

Gostilna „Alla Vittoria“ Petra Muscheka, v ulici Sorgente (blizu tohtnice Rosada) toči izvrstna vina in prirejuje jako okusna jedila. Prenosišča neverjetno v ceno. Cl.

Anton Krajcer, Piazza Bariera vecgovina z različnimi jestvinami: moko, rižem, oljem, kavo itd. Priporoča se najudaneje slavnemu občinstvu. Cl.

Mlekarna Frana Gržine iz St. Petra
na Notranjem (Via Campanile v hiši Jakoba Brunnerja št. 5 (Piazza Ponterosso). Po dvakrat na dan fršno opremo mleko po 12 kr. liter neposredno iz St. Petra, sveža (fršna) smetana. Na zahtevanje posneto mleko po 4 kr. liter, toda le v množini najmanj 25 litrov. CL.

Ernest Pegan (naslednik A. Pipana) na oglu Via Torrente in Ponte della Fabra, priporoča svojo trgovino z moko in raznimi domačimi pridelki, zlasti pa svojo bogato zalogo kolonialnega blaga. Cene so neverjetno nizke, postrežba vestna in nagla. CL.

Vekoslav Moder, pekovski mojster „Piazza Caserma“, se priporoča slav. občinstvu. — Prodaja vseh vrst kruha, slaščic, čokolade, vseh vrst moka itd. po najnižjih cenah. CL.

Anton Lampe, naslednik Jakob Hočevanja, Via Barriera v e c h i a št. 17 pekovski mojster, priporoča kruh vseh vrst, moko, riž, sočivo, fino moravsko maslo itd. CL.

U. Mrevlja, Via Belvedere št. 19. Priporoča slav. občinstvu vsake vrste moka, otrobov, turšice, ovsu in raznega kruha po najnižjih cenah. CL.

Karol Colja, žganjarija in tobakarna v hiši Cacia. Prodaja domač kranjski brinovec po 1 gld. 80 kr. boteljko, dalmatinsko tropijsko žganje po 1 gld. 10 kr. liter. CL.

Anton Šenka Via Barriera v e c h i a št. 19 III. nadstropje, izdeluje moške obleke po najnovejšem kroju. V njega delavnici vsprejemajo se tudi naročila na razno vrstno moško in žensko perilo, koje se izdeluje lično in po najugodnejših cenah. CL.

Andrej Kalan, čevljar v ulici „Caserma“, priporoča se najtopleje slovenskemu občinstvu. — Najelegantejše ter solidno delo in točna postrežba. CL.

Ivan Kanobel, nasproti velike vojašnice, priporoča svojo zalogo z mnogovrstnim jedilnim in drugim blagom; razpošilja tudi na debelo v množinah od 5 kil. naprej po najnižji ceni.

Kavarni „Commercio“ in „Tedesco“ v ulici „Caserma“, glavni shajališči tržakih Slovencev vseh stanov. Na razpolago časopisi v raznih slovenskih jezikih. Dobra postrežba. — Za obilen obisk se priporoča Anton Šorli, kavarnar. CL.

Ivan Prelog priporoča svojo trgovino v Via del Bosco št. 2 (uhod na trgu stare mitnice, Piazza Barriera v e c h i a) in v ulici Molin a vento št. 3. Prodaja različno mešano blago, moko, kavo, riž in razne vrste domače in vnanje pridelke. C.

Josip Kocjančič, Via Barriera v e c h i a št. 19, trgovina z mešanim blagom, moko, kavo, rižem in raznovrstnimi domačimi in vnanjimi pridelki. CL.

Franjo Delak Piazzetta Cordarioli št. 3 blizu novega trga, prodaja izvrstne jestvine: kavo, sladkor, riž, olje, čokolado, kakao — po najnižjih cenah.

Hotel in restavrant Šiškovič prav blizu postaje Hrpele - Kozina ima jako lep razgled v visokosti 490 metrov nad morjem; oskrbljen je izborni z vsem potrebnim; na razpolago so krasno opremljene sobe za poletno bivanje; kuhinja in pijače izborne, cene nizke. Voznina po železnici stane samo 20 kr. 9-26

Ivan Umek, čevljarški mojster, Via Rotonda, magna št. 6, priporoča se slav. občinstvu v vsa v njega stroko s, adajoča dela. — Solidno delo, — hitra postrežba — nizke cene. 60-42

Josip Urbančič, na vogalu ulice Via Torrente in Via St. Francesco priporoča vseh vrst žganja na drobno in debelo. — Pristna tukajšnja in vnanja vina v boteljah. — Suho meso, kranjske klobase, sir, slaščice itd. 25-48

Gostilna „Al Gallo d'oro“ via Ghenga toči izvrstna istrska in furlanska vina ter ima prav dobro kuhinjo. Oddaja tudi vina na debelo v sodčkih od 28 litrov naprej in sicer furlansko po 28 kr. liter, istrsko po 32 kr. liter. Razpošilja tudi istrsko vino na zunanji sicer loko stacion Trst po 23 gld. hektoliter; ne da bi imel naročevalec kake druge stroške. Vnanjim gostilničarjem se priporoča za naročila Covacich. 50-25

Ivan Valenčič, Via nuova št. 39, prodaja vsake vrste manufakturnega blaga. Blago se dobiva iz prvih avstrijskih tovarn. Cene nizke. 49-24

Kina-železna esenca proti boleznim v želodecu in na živcih, kakor tudi za krepitev krvi. Steklenica 70 kr. — Marijino kričastino kroglice, tudi čistiven lek. Škatljica 20 kr., 6 škatljice 1 gld. Lekarna Franzoni, Via S. Antonio nuovo 5, poleg cerkve. Zaloga vsa-8-8 korašnih zdravil.

Službo društvenega sluge

raspisuje „Slovanska Čitalnica“ v Trstu. Letna plača 300—360 gld., prosto stanovanje in izdaten postransk zasluzek; nastop službe s 1. avgustom t. l. Oženjeni brez otrok imajo prednost.

Prosilci za to službo naj se predstavijo osebno pri čitalničnem predsedniku gosp. Antonu Trudnu v Via Ghenga št. 8 do 15. julija t. l. 1-3

V nekem kamnolomu v Nabrežini nastavi se stalno 1-4

administrativno izobražen mož

kateri ume nekoliko risati in se spozna pri kamnoseštvi in kamnolomu.

Ponudbe je poslati Gust. Tönnies-u v Ljubljani.

Moja zaloga strojev nabaja se v TRSTU, ulica Zonta šte. 5, pod tvrdo

Živic in družb.

(Schivitz & Comp.)

V zalogo prihajajo pogostoma dozdnevni kupci, koji si stroje ogledujejo, pa kadar jih so dobro ogledali in ceno izvedeli, izražajo svojo nevoljo, češ, da so si stroje drugod slabo kupili, ker moji so bolji in cenejši. Kupujejo mačko v žakli, ker ne poznajo blaga, kojega kupijo, ne agenta, po kojim, in ne fabrikanta pri katerem naročujejo. Pride blago slabo ali dobro, morajo je držati, in sreča, če se ne pridejo ob plačano aro.

Prosim gospode posestnike, naj pridejo v mojo zalogo poprej, ko stroje kupijo kje drugje; zmenili se bomo, ker moja skrb je, vsem dobro postreči; živim v deželi in od deželanov, zato pa niso v nevarnosti, biti opeharjeni. Prosim narodnjake, naj se držijo načela „svoji k svojim“! in da ne bi podpirali ljudi, kateri morda nas zaničujejo in nam škodujejo.

Priporočam mlatilnice in čistilnice za žito, pumpe za vsako rabo, cevi, in vsake vrste drugih strojev in kar k temu spada.

Moje škropilnice proti peronospori so se skazale najizvrstnejše.

Izdelujem vodovode, tovarne i. t. d.

V. Mat. Živic, inženir.

-4

Spomladansko zdravljenje

najboljše je s čajem iz tavžentroz (milefiori). kri čisteče in neprekosljivo sredstvo zoper pale-nje v želodecu, hemoroidalne bolezni itd. — Zavitek z navodom, za 12 dni zdravljenja, stane 50 kr., s pošto 5 kr. več. Čuvati se je ponarejenj zdravlila. Dobiva se v odlikovani lekarni 45-100 PRAXMARER „Ai due Mori“ Trst, veliki trg. Poštne pošiljke izvršujejo se neutegoma.

DIURNIST

z dnino 1 gld. 50 kr. vsprejme se v neko pisarno v Gradcu takoj. Znati mora nemški in slovenski jezik v besedi in pisavi popolnoma in imeti mora izpisano, lahko čitljivo pisavo. Nadaljni pogoji so: Biti mora umen in nagel delavec, neomadeževane preteklosti, nezadolžen, vojaščina prost, neoženjen in popolnoma zdrav. V slučaju posebne porabnosti in izbornega zadržanja ima dotičnik upanje, da se nastavi stalno s pravico do pokojnine.

Prošnje v nemškem in slovenskem jeziku s prepisil spričeval poslati je pod 201.191 v Gradec, poste restante. 1-3

5 do 10 gold.

gotovega zasluzka na dan brez kapitala in rizika ponuja neka močna bančna hiša vsakateremu, ki se hoče baviti s prodajo postavno dovoljenih srečec in državnih papirjev. Ponudbe je posiljati pod „Lose“ na: Annoncen-Expedition von I. Danneberg, Wien, I. Kumpfgasse. 10-10

DROGERIJA

na debelo in drobno

G. B. ANGELI

104-3

4-12

TRST

Corso, Piazza della Legna št., 1.

Odlikovana tovarna čopičev.

Velika zaloga oljnatih barv, lastni izdelek. Lak za kočije, z Angleškega, iz Francije Nemčije itd. Velika zaloga finih barv, (in tubetti) za slikarje, po ugodnih cenah. Lesk za parkete in pode.

MINERALNE VODE

iz najbolj znanih vrelcev kakor tudi romanjsko žveplo za žvepljanje trt.

Katoliki!

Pomozite mi zgraditi cerkev za tukajšnje prav revno Pijevo občino, na mesto sedanje siromašne in podrtljive kapele. S prvim oktobrom bi rad pričel zidanje, a nimam še zbrane niti polovice za zgradbo potrebnega denarja. Dobrodošel je tudi najmanji dar.

Frank

10-6

župnik pri sv. Piju. (St. Pius).

Berlin, Pallisadenstrasse 73.

Tinktura za želodec,

katero prireja G. PICCOLI, lekar „pri angelju“ v Ljubljani, Dunajska cesta je mehko uplívno, delovanje prebavnih organov ureja, krepi želodec, kakor tudi pospešuje telesno odpretje. — Razpošilja jo izdelovatelj v zabojčkih po 12 in več steklenic. Zabojček z 12 stekl. velja gl. 1-36, z 55 stekl., 5 kg. teže, velja gl. 5-26. Poštino plača naročnik. Po 15 kr. stekleničica razprodajajo se v vseh lekarnah v Trstu, Istri in na Goriškem. 21-25

Vozni listi in tovarni listi v

Ameriko.

Kraljevski belgijski poštni parobrod „RED STEARN LINIE“ iz Antverpena direktno v

New Jork & Philadelfijo

koncesijonovana črta, od c. ... avstrijske vlade. Na vprašanja odgovarja točno: koncesijonovani zastop 50-21

„Red Star Linie“

na Dunaju, IV Weyringergasse 17 ali pri

Josip-u Strasser-u

Speditionsbureau für die k. u. k. Staatsbahnen in Innsbruck.

Vsi stroji za kmetijstvo

vinarstvo in moštarstvo

mlatilnice,

čistilne mline za žito,

izbiralnice,

rezalnice za krmo,

mline za sadje,

tlačilnice za sadje,

tlačilnice za grozdje ni vino,

kakor tudi vsakovrstne druge mašine in razni stroji za kmetijstvo, vinarstvo in sadjarstvo itd. itd. nove izvrstne konstrukcije razpošilja najceneje

IG. HELLER, DUNAJ

2/2 Praterstrasse 78.

Ilustrovani katalogi in zahvalna pisma v hrvatskem, nemškem, italijanskem in slovenskem jeziku se pošiljajo na željo zastop in frankovano.

Stroji se dadó na poskušnjo — jamči se zanje — pogoji so ugodni. 1-20

Cene so se znova znižale!!! 8-20

Domače sredstvo, olajšujoče bolečine, ki je izkušeno že mnogo let.

Kwizde

fluid proti protinu.

Cena 1/1 steklenice 1 gld., 1/2 stek. 60 kr.

Pravo se dobiva v vseh lekarnah.

FRAN IV. KWIZDA

ces. kr. avstr. in kralj. rumenski dvorni založnik.

Okrožni lekar, Korneuburg pri Dunaju.

Novosti!

Srajce za hribolazce tkane, iz najbojših snovij, gladke barve ali pisane, s širokim doli povešenim ovratnikom in dvema žepi na prsih, popolna velikost, izborno delo. Komad gld. 1.20

Svileni pasi

1 meter dolgi, 6 cm. široki, s posrebreno dvojno kačasto zapono. Komad 50 kr.

Klobuk za hribolazce iz 1-a klobučevine se širokim svilnim trakom ter mošnjic-kom za nakite. gl. 2

Ovratnice za hribolazce 3 komadi gld. 1 razpošilja po poštne povzetju

Emil Storch

Dunaj, I. Salzgasse Nr. 65